

Autor: Tomislav Sunić

Při studiu komunistického teroru jsou uplatňovány rozličné metody z různých oborů lidské působnosti sahající od oblasti politických věd, přes historiografii, filosofii, až k mezinárodnímu právu. O zločinech komunistů vyšlo obdivuhodné množství knih, které umožnily pozorovatelům a zájemcům o problematiku porozumět tomuto unikátnímu fenoménu dvacátého století, jenž s sebou nevyhnutelně přinesl velké vzednutí emocí následované neustálými dohady o nejrůznějších součtech jeho obětí. V myslích mnoha občanů bývalých komunistických zemí představuje komunismus synonymum pro nehumánní politický systém, ať již se jedná o exkomunistickou Kambodžu nebo exkomunistické Polsko.

I přes pád komunismu coby ideologického a politicko-právního systému jsou komunistické myšlenky rovnostářství a víry v neustálý ekonomický pokrok stále naživu, pouze však nabyly jiných forem a jiných označení, a to i v kruzích lidí považujících se za antikomunisty. Důvod pro tyto postoje zřejmě leží ve faktu, že ideje rovnostářství, internacionalismu (globalismu) a ekonomického pokroku mohou být mnohem jednodušeji naplněny (nebo přinejmenším naplnitelné) v liberálním, kapitalistickém západním světě, než v bývalých „reálně socialistických“ zemích na východě.

Doposud však bylo vyvinuto jen málo úsilí o analýzu komunistického systému v rámci moderní genetiky. Jak si totiž dále ukážeme, komunistický teror byl přinejmenším v určitých svých etapách disproporcionálně zaměřen proti příslušníkům vyšších tříd. Z genetické perspektivy to značí, že působil dysgenickým efektem na genofond populací, jež mu padly za oběť, což zapříčinilo celkový pokles genetické kvality populace prostřednictvím odstranění vyšších tříd. Podle **Richarda Lynna** a **Tatu Vanhanena** se průměrné IQ občanů evropských zemí pohybuje od 90 do 100. IQ Chorvatů pak podle jejich výzkumů dosahuje pohých devadesáti bodů. Proč taková nízká hodnota zrova v případě Chorvatů?

Kromě možného celkového poklesu IQ si můžeme položit ještě jednu otázku: zrodil sovětský komunismus (anebo v tomto případě komunismus bývalé Jugoslávie) speciální poddruh lidí k němu předurčených? Způsobil nárůst lidí, kteří do jeho struktur jednoduše zapadli a cítili se pohodlně v osidlech vysoce byrokratického režimu poskytujícího jen málo místa osobní svobodě jednotlivce? Komunistický životní styl byl velmi dobře popsán bývalým ruským disidentem a romanopiscem **Alexandrem Zinověvem** v jeho díle *Homo Sovieticus* (1982).

Zinověv tento termín zapracoval do studia komunistické patologie, spíše než zvláštní antropologický druh však jeho prostřednictvím vyjadřuje jakousi literární metaforu. Viděno z pohledu **sociobiologie**, Zinověvův *homo sovieticus* nepředstavuje ovšem pouze knižní postavu odrážející nezaměnitelný životní styl nebo alegorii pro zestátněné masy bývalého Sovětského svazu či Jugoslávie, nýbrž osobitý biologický poddruh moderních masových demokracií.

Zinověv si byl velmi dobře vědom toho, že komunismus přímo útočí na nejnižší instinkty každého lidského stvoření, a z toho důvodu je ideálním systémem budoucích davových společností čelícím úbytku přirozených přírodních zdrojů. Narozdíl od kolísavého systému volného trhu obdařuje pracovníky absolutním pocitem psychologické bezpečnosti a ekonomické předvídatelnosti, jakkoli se jejich život a pracovní podmínky mohou jevit spartánskými. Pouze dešifrováním podobných zkomunizovaných stavů budou západní pozorovatelé schopni porozumět podivným citům „Jugo-nostalgie“ nebo příjemnému vzpomínání na Stalina v postkomunistické východní Evropě, a to i u některých bývalých obětí komunismu, i přes otřesný odkaz gulagů a **Kolymy**. Motto komunistických dělníků, tak často citované právě Zinověvem, to nejlépe shrnuje samo o sobě: „Nikdo mi nemůže zaplatit tak málo, jak málo pracuji.“

Bleiburská aristocida a další komunistická jatka

Chorvatský Bleiburg je název místa masového **komunistického krveprolití** (další informace [zde](#) a [zde](#)) v jižním Rakousku. V polovině května 1945 se stovky tisíc prchajících německých a chorvatských civilistů vzdávaly do britských rukou jen proto, aby byli promptně předáni postupujícím a vítězícím oddílům jugoslávských komunistů. Dodatečně se termín „Bleiburg“ stal metaforou pro chorvatský holocaust, a i v současném Chorvatsku, dlouho po ukončení druhé světové války, je stále široce používán těmi, kdo trpěli pod komunistickou nadvládou. V kolektivní paměti Chorvatů pojem „Bleiburg“ značí absolutní katastrofu, jejíž historické, psychofyzické a antropologické (a kranio-metrické?) dopady budou teprve muset být vyhodnoceny. Bleiburg znamená pro Chorvaty to, co Katyň pro Poláky nebo Auschwitz pro Židy. Ačkoli součet bleiburgských obětí podléhá emocionálním debatám, jedno je jisté: Bleiburg znamená násilné zmizení chorvatské střední třídy v roce 1945.

Slovo „aristocida“ poprvé vstoupilo do anglických slovníků díky Nathanielu Weylovi, bývalému americkému komunistovi židovského původu, jenž se v padesátých letech stal celebritou poté, co konvertoval v radikálního antikomunistu a udavače svých bývalých komunistických soudruhů. Ve své eseji s názvem „*Závist a aristocida*“ Weyl popsal, jak závist pobízí méně inteligentní jedince ke kriminálnímu chování a zlomyslnosti.

Weylův koncept aristocidy napomáhá k porozumění skutečných důvodů pro krvelačné jednání jugoslávských komunistů, kteří po ukončení druhé světové války vykonávali gigantické popravy chorvatských, srbských a německých civilistů patřící ke střední třídě. Jugoslávské tajné policie, **OZNA** a **UDBA**, byly ke svým neustálým čistkám motivovány ani ne tak ideologickými důvody, jako například pověstným třídním bojem, ale zejména primitivními emocemi závisti a poznáním, že mnoho antikomunistických a nacionalistických chorvatských intelektuálů bylo elegantnějších a inteligentnějších než oni, a rovněž disponovali větší morální

integritou. Německý generál a zpravodajský důstojník **Lothar von Rendulić**, který velmi dobře rozuměl komunistickým partyzánským manévřům v balkánské oblasti, popsal kanibalské praktiky jugoslávských partyzánů vůči německým vojákům Wehrmachtu a prosby německých vojáků, aby namísto balkánské fronty byli raději přiděleni na východní frontu. (*Gekämpft-gesiegt-geschlagen*, 1952). Je velká škoda, že spousta podobných knih nebyla přeložena ani do chorvatštiny, ani do angličtiny.

John Glad ve své důležité knize *Future Human Evolution* poznamenává, že komunistické genocidy měly přímé dopady na úpadek kulturní a ekonomické úrovně nových národů východní Evropy, neboť nemalý počet inteligentních lidí byl jednoduše vymazán z povrchu zemského, aniž by stačil předat své geny potomkům. Lze říci, že všechny východoevropské národy podstoupily významné vyčerpání vlastních genofondů.

Právě zde narážíme na past tyranské ideologie rovnostářství a její nejkřiklavější odnože, komunismu. Tyto ideologie učí, že všichni lidé jsou si rovni, což logicky vybízí k závěru, že každý může být nahraditelný a libovolně obětovatelný, a že jeho nebo její replika může být snadno reprodukována v jiném sociálním klimatu. Existuje jedno staré komunistické jugoslávské rčení (stále živé v chorvatském veřejném životě), které praví: „Nikdo není nenahraditelný.“

Podobné teze na téma „nenahraditelnosti“ a „oželitelnosti“ byly již dříve prosazovány sovětským pseudovědcem **Trofimem Lysenkem**, jenž se snažil prokázat, že je možno pěstovat pšenici v Antarktidě, a že inteligentní jedinci mohou být vyrobeni v rámci komunistických pětiletok.

Tato teze, konkrétně přesvědčení, že sociálně-ekonomické prostředí plodí zázraky, je v dnešní multirasové Americe stále rozšířená, byť v umírněnější verzi. Liberální filosofie „pečovatelského faktoru“ se zdá být ideálním nástrojem malých zlodějíčků, špatně přizpůsobitelných jedinců a zejména lidí nižší inteligence, kteří, což se stalo pravidlem, za své vlastní fyzické a morální nedostatky vždy viní někoho jiného. Pravidlo pro tuto prokrustovskou etiku se ukazuje být transparentním v lexikálním a právnickém podvodu jménem „afirmativní akce“ v USA, jež je ve své podstatě identickou kopií přístupu, multikulturalistickou komunistickou Jugoslávií nazývaného „republiková klíčová kvóta“ Podstata jugoslávské verze afirmativní akce spočívá v tom, že každá z bývalých komunistických jugoslávských republik byla nucena se spolupodílet na realizaci jednotlivých mocenských kroků, aby měla nárok na obdržení federálních výhod.

Již od samotného počátku bolševické revoluce v Rusku se komunističtí revolucionáři zaměřovali na předrevoluční elity – ruskou aristokracii, křesťanské církevní hodnostáře, etnické Němce ze střední třídy a vůbec všechny, jejichž inteligence a znalosti převyšovaly průměr. Z tohoto důvodu komunismus se svým učením o rovnosti stále vysoce přitahuje široké masy vykořeněných jedinců, zvláště pak frustrovaných intelektuálů, neboť klade důraz na dogma „rovných příležitostí s rovným výsledkem.“

Měly by být vypracovány studie o přesných počtech příslušníků chorvatské městské populace

zabitých jugoslávskými komunisty po roce 1945. Forenzní studia posbíraných kostí rozprostřených po velkém množství neznámých hrobů a vykopaných jam na území Rakouska, Slovinska a Chorvatska by možná mohla odhalit zajímavá data o poklesu IQ u dnešních Chorvatů. Francouzský autor Christopher Dolbeau se vydal na dlouhou cestu, aby poskytl jména nesčetných chorvatských umělců a vědců, kteří zahynuli při komunistické genocidě v roce 1945 a následujících letech (spisovatelé: Softa, Marijan Marijasevic, Marijan Blazic, Bonaventura Radonic, Kerubin Segvic, Yerko Skracic, Vladimir Jurcic; básníci: Stanko Vitkovic, Branko Klaric, Vinko Kos, Gabriel Cvitan; novináři: Mijo Bzik, Agathe von Hausberger, John Maronic, Vilim Peros, Daniel Uvanovic, Tias Mortigjija, atd. Když si k nim navíc přidáme jména chorvatských inženýrů, techniků, vojenských důstojníků, kněží – jednoduše všech tříd lidí s vyšším než průměrným IQ, počet lidských obětí mezi chorvatskými intelektuály v období dozvuků druhé světové války je skutečně hrozivý (*Croatie, Sentinelle de l'Occident*, 2005).

Komunismus ze své samotné podstaty, stejně jako ve velké míře i moderní liberalismus, podporuje průměrnost a nedostatek iniciativy, protože každý, kdo vyčnívá z řady, je velmi rychle pokárán za své „buržoazní fašistické deviace.“ Na základě hrubých odhadů lidských ztrát je možno rovněž spekulovat o pozdějších politických událostech v Jugoslávii zahrnujících zbytečnou válku mezi příbuznými národy Srbů a Chorvatů v roce 1991, jež byla v nemalé míře zorganizována exkomunistickými srbskými, respektive chorvatskými aparátčíky. Chorvatsko si navíc prodělalo svůj skrytý Bleiburg, jímž se rozumí dobrovolná emigrace miliónu Chorvatů do západních zemí mezi léty 1945 a 1990.

Kdybychom se drželi romantické domněnky, že se tato biologická katastrofa nestala, Chorvatsko by možná do dnešních dnů dosáhlo mnohých zaznamenaníhodných úspěchů na vědeckém poli – netoliko pouze na poli sportu a fotbalovém hřišti. Totéž platí i pro ostatní východoevropské země snad jen s tím rozdílem, že Chorvaté, Estonci a Litevci patří mezi nepočtené národy a potřebují historicky delší čas na obnovu svého genofondu. Lze vznést i jinou hypotézu. K jugoslávské krizi z roku 1990 a následnému divokému mezietnickému vražednému běsnění by pravděpodobně nedošlo za vlády vysoce inteligentních a vysoce vzdělaných nekomunistických a nefašistických politiků typu Srba Milana Stojadinovice (v roce 1945 uprchl do Argentiny) nebo jeho chorvatského protějšku Vlatka Macka (téhož roku uprchl do Ameriky). Naopak pokud se alespoň letmo podíváte na fenotyp chorvatských i srbských vůdců v roce 1991, udeří vás do očí, že svého času byli zanícenými podporovateli totožného jugoslávského komunistického rozpoložení mysli.

Vraždy a perzekuce inteligentních lidí vedou k ekonomickému zpomalení. Zimbabwe (bývalá Rhodesie) bylo svého času hlavním africkým vývozcem pšenice, dnes však kvůli své neschopné vládě musí dovážet potraviny. Alžírsko kdysi platilo za obilnici Francie, dnes však i přes svou pozici jednoho z hlavních světových vývozců zemního plynu a ropy je závislé na obrovských dodávkách jídla. Není divu, že takzvaný sovětský zázrak, nazývaný tak zejména díky vypuštění rakety Sputnik na oběžnou dráhu, vděčí za své výdobytky zajatým německým vědcům. V současném Chorvatsku je nevyslovenou pravdou, že tzv. jugoslávský zázrak 60. let fungoval díky německé otrocké práci (zajatých etnických Němců a německých obětí války z let 1945-1950).

Za předpokladu, že by Chorvatsko zachovalo své genetické dědictví a bleiburská tragédie by se nikdy nestala, a za situace, že by stovky tisíc Chorvatů neemigrovaly na západ, nelze vyloučit, že Chorvatsko by v dnešních letech bylo dynamickou zemí o zhruba osmi až desetimiliónové populaci, jež by představovala dvojnásobek současného stavu, s naprosto rozdílnými politickými elitami a hodnotami. Dnes však i nadále formování veřejného mínění v Chorvatsku zůstává privilegiem synů a dcer bývalých komunistických straníků, kteří jednoduše neodhodili svoji minulost.

Liberální média mohou na sociobiologické analýzy nahlížet s posměchem, nicméně každý z nás si přesně vyhodnotí, ke kterému kmeni nebo podskupině se zařadí, když dojde na lámání chleba, a odhadne, která ze skupin je přesně ta jeho. Pokud nebude brát na vědomí své rasové a etnické příbuzné nebo „teritoriální imperativ,“ nebudou ti „Druzí“ váhat mu je připomenout. Jakkoli to může vyznít cynicky, je pravdou, že nezanedbatelný počet Chorvatů objevil své nacionalistické krédo až v roce 1990, kdy se obrysy komunistické a srbské hrozby začaly mocně vynořovat zpoza horizontu. Objevení takovéto „negativní identity“ může zítra potkat Američany, což může způsobit, že události v bývalé Jugoslávii budou v porovnání vypadat jako rozbroje v mateřské školce.

Příslušníci všech ras berou podvědomě v potaz staré latinské přísloví říkající, že „charakter člověka lze vyzkoušet z jeho tváře.“ (*in face legitur homo*). Friedrich Nietzsche byl ještě otevřenější, když oživil starou evropskou moudrost „monstrum in anime, monstrum in fronte.“ Přeloženo do běžného jazyka: politického gaunera je možno rozpoznat z výrazu jeho tváře.

Pro Délský potápěč přeložil Tomáš Krajňák.